

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: J. Š., narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Petrou Žákovou
sídlem tř. Svobody 43/39, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

za účasti: I. **CETIN a. s.**, IČO 04084063
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9

II. J. K.
bytem X

III. F. M.
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2020, č. j. KUOK 108205/2020, ve věci dodatečného povolení stavby,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Městský úřad Hranice (dále jen „stavební úřad“) zahájil dne 23. 5. 2018 řízení o odstranění nepovolené stavby „*stožáry a výrobky plnící funkci stavby technického objektu*“ vlastníka Náš-Net Group s. r. o., nacházející se na pozemku parc. č. XA v k. ú. X, jehož vlastníkem je F. M. Vlastník stavby podal dne 3. 3. 2020 (v pořadí třetí) žádost o dodatečné povolení uvedené stavby, kterou popsal jako telekomunikační zařízení pro šíření internetového signálu na pozemku parc. č. XA v k. ú. X, a to zařízení obdélníkového půdorysu o rozměrech 4, 6 x 3,9 m s výškou stožáru cca 13 m.
2. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 18. 6. 2020, č. j. OSUZPD/9387/20-6 žádosti vyhověl a stavbu podle § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) dodatečně povolil. Proti tomuto rozhodnutí podal odvolání žalobce, jakožto účastník řízení z titulu vlastnictví sousedních pozemků parc. č. XB a XC v k. ú. X, který má za to, že stavba byla povolena v rozporu s právními předpisy. Stavba je podle výroku rozhodnutí o dodatečném povolení umístěna ve vzdálenosti 36,8 m od hranice s pozemkem parc. č. XB a 2,8, resp. 3,1 m od společné hranice s pozemkem parc. č. XC.
3. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Stavba je již dokončena a v provozu.

B) Žaloba a vyjádření žalovaného

4. Žalobce požadoval zrušení rozhodnutí žalovaného. Žalobní body soud stručně shrnuje takto:
 - a) žalovaný legalizoval postup stavebního úřadu, který nezákonně přerušil řízení o odstranění stavby v důsledku opakovaných obstrukčních žádostí;
 - b) správní orgány se řádně nevypořádaly s námitkami uplatněnými žalobcem v předchozích řízeních a stavební úřad pečlivě neodůvodnil splnění všech zákonných předpokladů;
 - c) stavba není v souladu s Územním plánem obce Partutovice (dále jen „ÚP Partutovice“), neboť se jedná o stavbu telekomunikačního zařízení, tj. stavbu technické infrastruktury, která je v ploše SV (smíšené obytné území venkovské) přípustná pouze v podobě související dopravní a technické infrastruktury, což by mohly být např. vodovodní a kanalizační sítě, vedení plynu, elektřiny a jejich přípojky, nikoli ale stavba anténního stožáru o výšce cca 13 m pro bezdrátový internet, jenž má obsluhovat značné území bez přímé souvislosti s bydlením, se zemědělskou či řemeslnou výrobou v této lokalitě a který je technickým prostředkem podnikání komerčního subjektu. Takovým stavbám jsou ÚP Partutovice vyhrazeny plochy TI;
 - d) zatímco v řízení o umístění plotu trval stavební úřad na tom, že stavbou oplocení nesmí být ohroženy pohledové poměry na kulturní památku, u předmětné stavby se touto otázkou vůbec nezabýval navzdory zcela zřejmému negativnímu ovlivnění pohledového horizontu;

- e) z projektové dokumentace stavby nejsou patrné požadavky na ochranné pásmo stavby, ani to, zda toto ochranné pásmo přesahuje na pozemky ve vlastnictví žalobce;
 - f) projektová dokumentace stavby se nezabývá odpovídajícím způsobem mechanickou odolností a stabilitou stavby. Stavba se naklání k pozemku parc. č. XC a je tedy možné, že v případě zřízení ohrozí zdraví, život či majetek osob vyskytujících se na pozemcích ve vlastnictví žalobce, případně využívání těchto pozemků;
 - g) správní orgány tvrdí, že pozemek je napojen na účelovou komunikaci, aniž specifikují pozemky, na nichž se má nacházet, zatímco sám vlastník pozemku parc. č. XA žádá o zřízení služebnosti nezbytné cesty, neboť k tomuto pozemku není dle jeho tvrzení zajištěn přístup. Současně v napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že se stavba nachází v otevřené krajině a není tedy třeba zabývat se přístupovou cestou, přestože sám jiným rozhodnutím potvrdil umístění ohrazení pastvin z dřevěných kůlů, tudíž se o otevřenou krajinu nejedná;
 - h) požárně bezpečnostní řešení stavby se dostatečně nezabývá přístupem ke stavbě a tvrzení, že přístupová komunikace splňuje požadavky ČSN 73 0802, je obecné, neboť neuvádí výčet pozemků, po kterých má údajná cesta vést, takže není možné splnění požadavku normy ověřit.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl, přičemž zopakoval závěry uvedené v napadeném rozhodnutí. K námitce opakované žádosti o dodatečné povolení stavby uvedl, že s případným marným uplynutím 30 denní lhůty nespojuje § 129 odst. 2 stavebního zákona právní důsledky. Pokud vlastník stavby podá žádost po uplynutí lhůty, avšak před vydáním rozhodnutí o odstranění stavby, stavební úřad tuto žádost projedná, neboť je jí zahájeno řízení o předběžné otázce ve vztahu k řízení o odstranění stavby, které stavební úřad přeruší.
6. Osoby zúčastněné na řízení se k věci nevyjádřily.

C) Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl ve věci bez jednání.
8. Jak již soud uvedl výše, týká se žalobou napadené rozhodnutí třetí žádosti stavebníka o dodatečné povolení stavby. Podstatou prvního žalobního bodu je tvrzení žalobce, že řízení o odstranění stavby neměl stavební úřad přerušovat v důsledku opakovaných žádostí o dodatečné povolení stavby, neboť tyto již byly obstrukční a nebyly podány ve lhůtě 30 dnů dle § 129 odst. 2 stavebního zákona. Stavební úřad měl podle žalobce bezodkladně po zastavení prvního řízení o dodatečném povolení stavby pokračovat v řízení o odstranění stavby a rozhodnout v něm. Konkrétně z uvedeného důvodu označil žalobce za nezákonné usnesení ze dne 2. 12. 2019, č. j. OSUZPD/30174/18-8, kterým stavební úřad přerušil řízení o odstranění stavby poté, co vlastník stavby podal dne 25. 11. 2019 druhou žádost o dodatečné povolení stavby.
9. Soud rozhodující ve správní soudnictví je oprávněn podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušit napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Žalobce se ale v žalobě omezil

jen na popis skutečnosti, v níž zřejmě spatřuje vadu řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, aniž popsal, jak mohla tato vada (která se nadto měla odehrát v předchozím řízení o dodatečném povolení předmětné stavby) ovlivnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

10. Vady řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí by se stavební úřad mohl dopustit, pokud by věcně posoudil žádost právně nepřipustnou. Takovou je dle ustálené judikatury žádost o dodatečné povolení stavby podaná až po právní moci rozhodnutí o odstranění stavby (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2010, č. j. 1 Ans 9/2009-87, či ze dne 14. 1. 2016, č. j. 6 As 230/2015-34), k čemuž však v posuzovaném případě nedošlo. Žádost o dodatečné povolení stavby podaná před právní mocí rozhodnutí, jímž je nařízeno její odstranění, naopak právně nepřipustná není. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad v oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby *poučí vlastníka nebo stavebníka o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby s tím, že pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti*. Lhůta 30 dnů však není v citovaném ustanovení formulována jako propadná, a tudíž následkem jejího zmeškání je pouze to, že žádost podaná po této lhůtě již nemá sama o sobě vliv na řízení o odstranění stavby v tom smyslu, že by zakládala povinnost stavebního úřadu přerušit řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 2 stavebního zákona (srov. k tomu rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2017, č. j. 45 A 64/2015-113, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2021, č. j. 7 As 108/2021-54 a judikaturu v něm citovanou). Žádost podaná po uplynutí lhůty 30 dnů se ale nestává právně nepřipustnou. S účinností od 1. 1. 2013 došlo sice ke zpřísnění právní úpravy v tom smyslu, že podání žádosti o dodatečné povolení stavby již nezakládá povinnost stavebního úřadu vždy přerušit řízení o odstranění této stavby, nýbrž jen v případě, že stavebník podal žádost ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se mu dostane poučení stavebního úřadu po zahájení řízení o odstranění stavby. Marné uplynutí uvedené 30 denní lhůty ale nezakazuje (neznemožňuje) stavebnímu úřadu v důsledku podání „opožděné“ či opakované žádosti o dodatečné povolení stavby opětovně řízení o odstranění stavby přerušit. Odlišnost spočívá pouze v tom, že v takovém případě již stavební úřad nepřerušuje řízení podle § 129 odst. 2 stavebního zákona, který upravuje obligatorní přerušování, nýbrž podle obecné úpravy přerušování řízení podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu (srov. odst. 23 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2020, č. j. 10 As 407/2019-41).
11. Měl-li žalobce za to, že v řízení o odstranění stavby dochází k průtahům, ať už proto, že stavební úřad otálí a po zastavení prvního řízení o dodatečném povolení stavby v něm bezodkladně nepokračuje, nebo proto, že jej stavební úřad bezdůvodně, resp. protiprávně opakovaně přerušuje, neboť vlastník stavby svými obstrukčními žádostmi zahajuje nová řízení o dodatečném povolení stavby jen s cílem paralyzovat proces odstraňování černé stavby, mohl v příslušné době využít nástrojů k ochraně před nečinností stavebního úřadu, upravených v § 80 správního řádu, a případně se obrátit na soud žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s. To však žalobce neučinil. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby se však soud otázkou nečinnosti stavebního úřadu v řízení odstraňovacím nemůže zabývat.
12. Žalobní bod a) je tudíž nedůvodný.
13. Dále žalobce vytkl správním orgánům obou stupňů, že se řádně nevypořádaly s námitkami, které uplatnil v předchozích řízeních o dodatečném povolení stavby,

a stavebnímu úřadu také to, že pečlivě neodůvodnil splnění všech zákonných předpokladů pro dodatečné povolení stavby.

14. Krajský soud zdůrazňuje, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací. Každý žalobní bod je pak způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován. Míra preciznosti žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Jestliže žalobce nespécifikoval, které jeho věcné námitky byly správními orgány opomenuty, ani kterými zákonnými předpoklady vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby se stavební úřad nezabýval a jak se absence takové pasáže odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu dotkla jeho práv, je třeba konstatovat, že se jedná o zcela obecný žalobní bod. Proto soudu nezbyvá než stejně obecně konstatovat, že dle jeho závěru obsahuje odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů náležitosti vyžadované § 68 odst. 3 správního řádu. Odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu sice neobsahuje samostatnou pasáž, v níž by stavební úřad popsal, jaké podmínky byl stavebník povinen pro získání dodatečného povolení stavby splnit, avšak námitky žalobce směřovaly prakticky do všech podmínek pro dodatečné povolení stavby, a tudíž jejich vyvracením stavební úřad současně zdůvodnil, proč má tyto podmínky za splněné. Povinnost vypořádat s námitkami uplatněnými v předchozích, již zastavených řízeních, stavební zákon ani správní řád stavebnímu úřadu neukládají. Žalobní bod b) je tudíž také nedůvodný.
15. K dalším žalobním bodům je třeba nejprve uvést, že účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou podle předposlední věty § 129 odst. 2 stavebního zákona *osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85*. V posuzované věci se jednalo o stavbu, která sice podle § 103 odst. 1 písm. e) stavebního zákona nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu, avšak nejedná se o stavbu, jež by ke své realizaci nepotřebovala žádný povolovací akt, tj. ani územní rozhodnutí (viz § 79 stavebního zákona a contrario). Dodatečné povolení stavby tak supluje právě chybějící rozhodnutí o umístění stavby. Účastníky řízení o dodatečném povolení proto byly mj. *osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona*.
16. Rozsah přípustných námitek účastníků řízení o dodatečné povolení stavby upravuje poslední věta § 129 odst. 2 stavebního zákona, podle níž *na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení*. Takovým ustanovením je v případě územního řízení § 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona, podle níž *osoba, která může být účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) a b), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým může být její právo přímo dotčeno, přičemž podle poslední věty téhož ustanovení k námitkám, které nesplňují uvedené požadavky, se nepřiblíží*. Podstata účastnictví na základě dotčení vlastnického práva nebo jiného věcného práva k sousedním stavbám nebo pozemkům spočívá v tom, že taková osoba může v územním řízení brojit jen proti tomu, co se dotýká jejích práv vztahujících se k dotčenému pozemku či stavbě. Takový účastník však není zmocněn chránit práva třetích osob či dokonce veřejný zájem.

17. Ve stejném rozsahu pak náleží vlastníkům sousedních nemovitých věcí, jakožto žalobcům, aktivní věcná legitimace v soudním řízení. Vlastník sousední nemovitosti je proto oprávněn napadnout rozhodnutí o dodatečném povolení stavby pouze takovými námitkami, které souvisejí s ochranou jeho vlastnického (popř. jiného věcného) práva k nemovitým věcem, a naopak mu nepřislušejí námitky, jejichž prostřednictvím by se dovolával ochrany práv třetích osob, popř. respektování veřejného zájmu, aniž by tento aspekt jakkoliv přímo souvisel s ochranou jeho vlastnického práva. I kdyby tak byla výtka uplatněná „dotčeným sousedem“ důvodná, nicméně by neznamenal porušení jeho hmotného práva (právní sféry), nejednalo by se o důvod pro zrušení napadeného správního rozhodnutí. Ve vztahu k takové námitce totiž není žalobce aktivně věcně legitimován, což má vždy za následek zamítnutí žaloby (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83, či ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 61/2010-98). Pokud by se soud věcně zabýval námitkami žalobce, které nesouvisejí s ochranou jeho vlastnického práva k nemovitostem, dostal by se tím žalobce z pozice osoby domáhající se ochrany vlastních veřejných subjektivních práv do pozice dohlázele nad zákonností postupu a rozhodnutí správních orgánů. Takové postavení mu však, coby soukromé fyzické osobě, v dané věci nenáleží. „Dotčenému sousedovi“ nelze přiznat postavení garanta zákonnosti rozhodování správních orgánů a ani subjektu oprávněného podat žalobu ve veřejném zájmu (§ 66 s. ř. s.). Aktivní věcná legitimace žalobce v soudním řízení je tedy omezena na ty námitky, které se týkají umožnění účinné ochrany jeho vlastnického práva (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2017, č. j. 7 As 114/2017-92).
18. Při aplikaci uvedených závěrů na projednávanou věc krajský soud konstatuje, že žalobní body c), d), e), g) a h) nejsou spojeny s žádným tvrzením o vlivu namítaných vad do práv, resp. právní sféry žalobce. Žalobce sice popsal řadu skutečností, v nichž podle jeho názoru správní orgány pochybily (nesoulad stavby s ÚP Partutovice; absence odůvodnění vlivu stavby na pohledový horizont; absence stanovení požadavků na ochranné pásmo; nezabývání se přístupem ke stavbě z veřejné komunikace; nespecifikování pozemků, na kterých se má komunikace nacházet; rozpor napadeného rozhodnutí s rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 8. 2020, č. j. OSUZPD/13818/16-49 ve vztahu k závěru, zda se jedná o otevřenou krajinu; znemožnění ověření splnění požadavku ČSN na šířku přístupové komunikace z hlediska požární ochrany pro její nedostatečnou specifikaci), avšak neuvedl, jak se každé jednotlivé popsané pochybení mohlo promítnout v jeho právní sféře, přičemž zásah do žalobcovy právní sféry namítanými vadami rozhodně není zjevný a soudu zřejmý.
19. Na tomto závěru nic nemění skutečnost, že se stavební úřad i žalovaný uvedenými námitkami věcně zabývali, neboť kromě povinnosti vypořádat se s námitkami účastníků řízení má stavební úřad povinnost se při dodatečném povolování stavby zabývat z moci úřední celou řadou skutečností. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona *v řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115*. Stavební úřad se proto ve smyslu § 90 stavebního zákona nutně zabýval souladem stavby s územně plánovací dokumentací, přičemž se neopomněl vypořádat s námitkami, které žalobce v této souvislosti uplatnil. S výkladem příslušných regulativů ÚP Partutovice stavebním úřadem a žalovaným se krajský soud zcela ztotožňuje, stejně jako s hodnocením charakteru dané stavby, jakožto stavby technické infrastruktury související s bydlením, v podrobnostech proto na jejich závěry odkazuje, neboť žalobní námitka je obsahově shodná s námitkami uplatněnými již ve správním řízení. Stejně tak krajský soud odkazuje na vyjádření žalovaného k námitkám žalobce týkajícím se přístupových

komunikací pro vozidla jednotek požární ochrany na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný zdůraznil skutečnost, že se stožár nachází v otevřeném volně přístupném prostoru a odkázal na odborné posouzení zpracované Ing. Janů, který se kvalitou těchto cest zabýval.

20. Poslední žalobní bod – výše označený jako f) – směřoval proti projektové dokumentaci stavby, která se dle žalobce odpovídajícím způsobem nezabývá mechanickou odolností a stabilitou stavby, přičemž stavba se podle žalobce naklání směrem k jeho pozemku parc. č. XC a je tedy možné, že v případě zřízení ohrozí zdraví, život či majetek osob na něm se vyskytujících, případně jeho samotné využívání. Žalobce tvrdí, že v rozporu se statickým výpočtem, který upozorňuje na možné problémy se založením objektu na hlíně, nebylo založení stavby konzultováno se statikem či geologem a že stožár má odlišný tvar a prostorové rozvržení a oproti statickému výpočtu, který počítal se zatížením svislými deskovými anténami, je na něm umístěna anténa o průměru cca 1 500 mm (v rozporu s uváděnými 300 mm). Předložit oponentní posudek nemohl žalobce z důvodu nemožnosti vstoupit na cizí pozemek.
21. Krajský soud zjistil, že obsahově shodnou námitku uplatnil žalobce již v řízení před stavebním úřadem, který na str. 5 svého rozhodnutí uvedl, že posuzoval předložený statický výpočet, který počítá se zatížením různými typy antén až do celkové plochy 1,52 m². Dále uvedl, že má stožár stejné prostorové rozvržení jako ve statickém výpočtu pouze s tím, že půdorysné kóty statického osového schématu jsou logicky menší než uvedené celkové kvóty stanice včetně rozkládacích opět s patními plechy, které jsou zakresleny na výkrese situace. V reakci na námitku nedostatečného zajištění stability stavby stavební úřad uvedl, že antény jsou umístěny na přívěsném vozíku, který je řádně ukotven, tudíž nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že by byl objekt založen na hlíně. Totéž pak v posledním odstavci na str. 5 napadeného rozhodnutí zopakoval žalovaný, který k tomu dodal, že žalobce nepředložil žádný statický posudek, zpracovaný autorizovanou osobou, který by statický výpočet Ing. Paličky rozporoval.
22. Krajský soud považuje uvedené vypořádání žalobcových námitek za zcela dostatečné a odpovídající obsahu statického výpočtu autorizovaného inženýra pro statiku a dynamiku staveb, Ing. Aleše Paličky, z ledna 2020. Stabilitou a podmínkami založení stavby se pečlivě a podrobně zabýval k tomu kompetentní odborník. Žalobcovy námitky jsou naopak zcela nepodložené a vycházející pouze z laických úvah a na nich založených obav o zřízení stavby. K tvrzení žalobce, že nebyl s to si obstarat odborný podklad k podpoře svých tvrzení o hrozícím zřízení stavby z důvodu jejího špatného založení, ukotvení či osazení konkrétními vysílači, neboť není oprávněn vstupovat na cizí pozemek, je třeba uvést, že z obsahu spisu nevyplývá, že by žalobce o umožnění takového vstupu vůbec vlastníka pozemku žádal a že by tento jeho žádosti nevyhověl. Jde tudíž o námitku lichou. Pravdivé není ani tvrzení žalobce, že by v rozporu se statickým výpočtem nebylo založení stavby konzultováno se statikem či geologem, neboť takový obligatorní požadavek ve statickém výpočtu stanoven není. Na str. 7 statického posudku je pouze uvedeno: „V pochybnostech doporučuji založení konzultovat se statikem nebo inženýrským geologem...“ Pokud však takové pochybnosti při realizaci stavby nevystaly, nebyl důvod založení stavby dále konzultovat. Dále krajský soud ověřil, že výpočet statického zatížení stožáru byl Ing. Paličkou proveden současně pro panelovou anténu, a to v počtu 3 ks o celkové hmotnosti 60 kg a rozloze 1,52 m², a dále pro další dva typy antén. Žalobcem tvrzené vychýlení stožáru z důvodu jeho osazení jiným typem antény z doložené fotografie nevyplývá.

D) Závěr a náklady řízení

23. Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
25. O náhradě nákladů řízení osob na řízení zúčastněných rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle nějž má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů jen v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Soud však těmto osobám v řízení žádné povinnosti neukládal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 16. června 2022

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu